Р Е Ш Е Н И Е
№ 45588

гр. София, 19.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 23.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Анета Юргакиева
ЧЛЕНОВЕ: Мая Сукнарова
Цветелина Гоцова

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10554** по описа за **2026** година докладвано от съдия Цветелина Гоцова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба, подадена от Директора на Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура срещу Решение № 1599 от 05.05.2026 г., постановено по АНД № 20241110218271 по описа за 2024 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 108-ми състав. С обжалвания съдебен акт е отменено Наказателно постановление № BG17052024/5800/P8-428 от 18.10.2024 г., издадено от директора на Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на Г. А. М., с ЕГН [ЕГН], на основание чл. 179, ал. 3а, във връзка с чл. 139, ал. 7 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1800,00 лева (с равностойност 920,33 евро) за извършено нарушение на чл. 139, ал. 7 ЗДвП.
В касационната жалба са изложени доводи за неправилност и незаконосъобразност на първоинстанционното решение поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. Касаторът оспорва изводите на районния съд, че в съставения АУАН и в издаденото НП липсва ясно описание на тол сегмента и че не е посочена материалноправната норма, вменяваща задължение за плащане на пътна такса. Изтъква се, че в актовете са отразени точният път (А-6), километражът (км 60+705), номерът на контролното устройство (№ 10192) и номерът на тол сегмента (№ [ЕГН]), както и че нормата на чл. 139, ал. 7 ЗДвП изрично е цитирана в мотивите и

диспозитива на наказателното постановление. Поддържа се също, че нарушението е доказано от обективна страна и се изразява в неправилно подадени данни за броя на осите на превозното средство (декларирани 2 оси вместо реално установени 5 оси), вследствие на което таксата е заплатена частично. По тези съображения се иска отмяна на въззивното решение и постановяване на ново решение по същество, с което оспореното наказателно постановление да бъде потвърдено изцяло като правилно и законосъобразно.
Ответникът по касационната жалба – Г. А. М., чрез процесуалния си представител адв. К. С., в писмено становище оспорва жалбата и моли решението на Софийския районен съд да бъде оставено в сила. Претендира разноски за касационната инстанция.
Представителят на Софийска градска прокуратура дава мотивирано заключение за неоснователност на касационната жалба и намира, че обжалваното първоинстанционно решение следва да бъде оставено в сила.
Административен съд – София-град, XIV касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства, обсъди наведените касационни оплаквания и извърши цялостна служебна проверка на обжалвания съдебен акт съгласно чл. 218, ал. 2 АПК, приема следното:
Касационната жалба е подадена в законоустановения срок по чл. 211, ал. 1 АПК, от процесуално легитимирана страна, имаща правен интерес от оспорването, и срещу подлежащ на касационен съдебен контрол акт, поради което е процесуално допустима.
Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.
Фактическата обстановка по делото е правилно и всестранно изяснена от Софийския районен съд въз основа на събраните писмени и гласни доказателства и доказателствени средства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК. Съгласно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установените от въззивния съд фактически обстоятелства, а именно: на 17.05.2024 г. около 01:18 ч., на излизане от територията на страната през ГКПП „К.“, е спряно за проверка пътно превозно средство (ППС) – влекач, марка „Скания 124 420“, с рег. [рег.номер на МПС] , в състав с прикачено полуремарке, с общ брой 5 оси и обща технически допустима максимална маса над 12 тона, управлявано от Г. А. М.. При проверка чрез Електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата (ЗП) е констатирано, че на 24.04.2024 г. в 12:09:52 ч. посоченото превозно средство се е движило по път от платената пътна мрежа – път № А-6, отсечка км 60+705 (в района на Чепинци), засечено от контролно устройство (рамка) с идентификатор № 10192 на АПИ, като за преминаването е бил генериран доказателствен запис (доклад) № 16F9574676BE5BCCE063021F160A09C8. Установено е, че за превозното средство е била подадена тол декларация за сегмент № [ЕГН], но декларираните технически данни са били за превозно средство с 2 оси, докато от снимковия материал се установява, че същото се е движило в пътен състав с 5 оси. Вследствие на несъответствието в декларираните данни дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 ЗП за изминатото разстояние не е била заплатена в пълен размер, а частично. На 17.05.2024 г. служител на ТД Митница С. е съставил АУАН № BG17052024/5800/P8-428 за нарушение на чл. 139, ал. 7 ЗДвП, във връзка с чл. 179, ал. 3а ЗДвП. Въз основа на него Директорът на Национално тол управление към АПИ е издал обжалваното Наказателно постановление № BG17052024/5800/P8-428 от 18.10.2024 г., с което на водача Г. А. М. на основание чл. 179, ал. 3а, във връзка с чл. 139, ал. 7 ЗДвП е нложена глоба от 1800,00 лева (920,33 евро).
За да постанови отмяна на наказателното постановление, районният съд е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП са допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в липса на детайлно описание на тол сегмента (наименование, координати, дължина) и непосочване в цифрово изражение на нарушената материалноправна разпоредба на

чл. 139, ал. 7 ЗДвП.
Настоящият касационен състав намира, че решението на районния съд следва да бъде оставено в сила при следните коригиращи мотиви:
На първо място, необоснован е изводът на първата инстанция за допуснато нарушение на чл. 42, ал. 1, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН относно индивидуализацията на мястото на деянието. В издаденото наказателно постановление изрично и недвусмислено са отразени път № А-6, точният километраж – км 60+705, идентификационният номер на контролното техническо средство (рамка № 10192), номерът на генерирания доклад за нарушение и номерът на съответния тол сегмент (№ [ЕГН]).
На второ място, изводът на СРС за липса на нарушена материалноправна норма е фактически необоснован. Видно от съдържанието на преписката, в АУАН изрично е описано неспазването на задължението по чл. 139, ал. 7 ЗДвП, а в наказателното постановление нормата на чл. 139, ал. 7 ЗДвП е анализирана в обстоятелствената част и фигурира пряко в диспозитива на акта.
Спорът по делото се свежда до материалноправната законосъобразност на наложената на водача санкция при установено частично заплащане на пътна такса вследствие на грешно деклариран брой оси. Приложената от административнонаказващия орган санкционна норма на чл. 179, ал. 3а ЗДвП предвижда глоба в абсолютно определен, фиксиран размер от 1800,00 лева. Текстът на разпоредбата не предвижда възможност за диференциация и индивидуализация на наказанието според тежестта на деянието, изминатото разстояние, броя на използваните тол сегменти или размера на незаплатената част от таксата, а третира по напълно еднакъв начин случаите на пълно отсъствие на деклариране и плащане с тези, при които е подадена тол декларация и е платена основната част от дължимата сума, но е допусната грешка в техническите параметри за осите.
С постановеното от Съда на Европейския съюз (шести състав) Решение от 21.11.2024 г. по преюдициално дело C-61/23, по задължителен за националните съдилища начин е разяснено, че член 9а от Директива 1999/62/ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност (пропорционалност) не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от техния характер и тежест, включително когато тази система предвижда възможност за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на „компенсаторна такса“ с фиксиран размер.
В светлината на тази задължителна съдебна практика на СЕС, наложената на ответника по касация глоба от 1800,00 лева (920,33 евро) е в пряко и явно несъответствие с принципа на съразмерност. В процесния казус превозното средство е имало валидна тол декларация, таксата е била внесена в преобладаващата си част, а установеното разминаване произтича от декларирани 2 вместо 5 оси, при което реално недоплатената част от тол таксата е несъпоставима по размер с наложената глоба от 1800,00 лева и определената компенсаторна такса от 750,00 лева (383,47 евро).
Съгласно основополагащия принцип за примат на правото на Европейския съюз и задължителните указания в Решение от 09.03.1978 г. по дело Simmenthal (106/77), националният съд е длъжен да приложи правото на Съюза в неговата цялост, като остави без приложение всяка разпоредба на вътрешното право, която му противоречи. Доколкото чл. 179, ал. 3а ЗДвП предвижда глоба в абсолютен размер, националният съд не разполага със законово правомощие сам да определя санкция извън нормативно установения размер, тъй като съгласно чл. 6 от ЗАНН административните наказания трябва да бъдат изрично законоустановени. Поради това несъответстващата санкционна норма следва да бъде оставена без приложение, което има за

пряка правна последица отмяната на наказателното постановление като незаконосъобразно.
Предвид изложеното, макар и по мотиви, различни от изложените от районния съд, постановеното първоинстанционно решение, с което оспореното наказателно постановление е отменено изцяло, се явява правилно като краен резултат. На основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН, същото следва да бъде оставено в сила с настоящите коригирани мотиви.
С оглед изхода на делото и съобразно разпоредбите на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, в полза на ответника следва да се присъдят направените съдебни разноски, сторени пред настоящата съдебна инстанция, представляващи заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 245 евро за настоящата инстанция, видно от договор за правна защита и съдействие от 19.10.2026г.
Мотивиран от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд – София-град, XIV касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1599 от 05.05.2026 г., постановено по АНД № 20241110218271 по описа за 2024 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 108-ми състав.
ОСЪЖДА АГЕНЦИЯ ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА да заплати на Г. А. М., с ЕГН [ЕГН], сумата от 245 /двеста четиридесет и пет/ евро, представляваща адвокатско възнаграждение за касационната инстанция.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: